

137851

Uitgifte

Repertoriumnummer 2016/ 7353
Datum van uitspraak 10 oktober 2016
Rolnummer 2016/RK/20

Uitgerekt aan	Uitgerekt aan	Uitgerekt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Gent 10 oktober 2016, IEFbe 2304
(Freedom confectionery tegen Mellowparty), vanaf p. 12:
rechtbank van Koophandel Gent, afdeling dendermonde 29
juni 2016, IEFbe 2304 (Freedom confectionery tegen
Mellowparty)
www.IE-Forum.be

Hof van beroep Gent

Arrest

zevende kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000683936-0001-0010-01-01-1

2016/RK/20 - In de zaak van:

MELLOW PARTY N.V., met maatschappelijke zetel te 9170 SINT-GILLIS-WAAS, Samelstraat 59, ingeschreven met KBO-nummer 0460.910.148,

appellante, hebbende als raadsman mr. VANRAES Tom, advocaat te 1020 BRUSSEL, Esplanade 1/88 (ref. /)

tegen

FREEDOM CONFECTIONERY LTD, vennootschap naar Brits recht, met zetel te Verenigd Koninkrijk, LA3 2UZ Lancashire, Heysham, Penrod Way 9, met Brits ondernemingsnummer 8357092, die keuze van woonst doet op het adres van het kantoor van haar raadsman;

geïntimeerde, hebbende als raadsman mr. BRAUN David, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Belgiëlei 177 (ref. 16.127)

wijst het hof het volgend arrest:

Partijen werden gehoord ter openbare terechtzitting in hun middelen en conclusies, alsook werden hun stukken ingezien.

1.

Bij verzoekschrift, neergelegd op 18 juli 2016, heeft appellante hoger beroep ingesteld tegen de beschikking van 29 juni 2016 op tegenspraak gewezen door de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent, afdeling Dendermonde, zetelend in kortgeding (AR. C/16/00014):

De beschikking a quo werd betekend op 11 juli 2016.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig.

Feiten en procedure in eerste aanleg

2.

De vennootschap naar Brits recht FREEDOM CONFECTIONERY LTD (hierna: "geïntimeerde") stelt dat zij in de jaren 2000 een recept en productieproces ontwikkeld heeft voor vegetarische marshmallows met lange houdbaarheid (minstens negen maanden). Haar naam was destijds "The Four Old Men Company Ltd." doch zij veranderde deze naam naar "Freedom Confectionery Ltd." op 19 juli 2013.

Op 17 november 2010 werd een distributieovereenkomst ondertekend met de NV MELLOW PARTY (hierna: "**appellante**") voor de productie van deze vegetarische marshmallows met geïntimeerde als exclusieve distributeur.

Hierbij werd in artikel 3 van de overeenkomst bepaald dat vanaf het begin van de verdere ontwikkeling met het oog op de productie van een verkoopbaar product, de intellectuele eigendom volledig gezamenlijk zal worden gedeeld tussen partijen. Ook kwamen partijen overeen dat - indien op enig ogenblik appellante de productie van het product of verdere ontwikkeling ervan zou staken - de eigendom van de intellectuele rechten zal terugkeren naar geïntimeerde (artikel 7).

Op 24 maart 2016 heeft appellante schriftelijk medegedeeld de overeenkomst van 17 november 2010 op te zeggen. Zij gaf hierbij een opzegtermijn van 3 maanden, tot 30 juni 2016. Er werd tussen partijen onderhandeld, doch er kwam geen oplossing.

De vraag wie verantwoordelijk is voor het beëindigen van de samenwerking is belangrijk voor het aspect van de intellectuele eigendom aangezien, in artikel 7 van de overeenkomst van 17 november 2010 is opgenomen dat 50% van de intellectuele eigendomsrechten waarvan appellante houder is, terug moeten worden afgestaan aan geïntimeerde in het geval de *exclusieve* productie voor geïntimeerde wordt stopgezet en dit niet te wijten is aan geïntimeerde.

Geïntimeerde stelt dat appellante reeds duidelijk aangegeven heeft dat zij na beëindiging van de exclusieve distributieovereenkomst van 17 november 2010 per 30 juni 2016, gewoon verder gaat met het produceren van de vegetarische marshmallows, waarbij zij geïntimeerde de mogelijkheid geeft om slechts als gewone afnemer dergelijke marshmallows aan te kopen.

Ook wijst geïntimeerde erop dat appellante de enige leverancier wereldwijd is van deze vegetarische marshmallows aangezien zij de enige producent is die kennis heeft van het door geïntimeerde ontwikkelde recept en productieproces.

Geïntimeerde wijst op het risico dat appellante haar recept en productieproces zal overmaken aan een derde partij. Geïntimeerde is op basis van de exclusieve distributieovereenkomst van 17 november 2010 de enige distributeur wereldwijd van dergelijke vegetarische marshmallows.

Appellante stelt dat geïntimeerde geen minimum-afnames wil garanderen, zonder enige garantie op groei, zodat dit manifest onvoldoende is om de vereiste investeringen te vergoeden. Geïntimeerde vroeg ook verdere productontwikkeling, zonder garanties op afname, zodat ook hier elke rechtvaardiging tot investering ontbreekt.

Volgens appellante leidde de lopende overeenkomst tot een belangrijk onevenwicht. Geïntimeerde beroept zich op exclusiviteit en een verbod tot het zoeken van eigen klanten, terwijl bij onvoldoende verkoop door geïntimeerde, zij niet instemt met boeteclausules. Zij vraagt langere houdbaarheidsdata dan voor appellante technisch mogelijk is. Zij eist een prijsdaling, zonder enige garantie naar afname om een dergelijke prijsreductie te verantwoorden.

Appellante stelt dat - ondanks de overgemaakte voorstellen - geïntimeerde geen wijzigingen van de overeenkomst wou. Appellante heeft de weigering van geïntimeerde om in te gaan op de eis inzake minimum-afname en prijsstructuur als een verbreking van de overeenkomst beschouwd, vandaar de opzeg op 24 maart 2016 met een opzeggingstermijn van drie maanden, eindigend op 30 juni 2016.

3.

Bij dagvaarding in kortgeding, betekend op 7 juni 2016, vorderde geïntimeerde om aan appellante het verbod op te leggen om de informatie omtrent het recept en het productieproces, zijnde 50% van de intellectuele eigendomsrechten waarvan zij houder is, aan een derde onder welke vorm dan ook over te maken, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000,00 EUR per vastgestelde overtreding. Ze vorderde om appellante te veroordelen tot stopzetting van de productie van de vegetarische marshmallows per 1 juli 2016 onder verbeurte van een dwangsom van 100.000,00 EUR en haar te veroordelen tot de gedingkosten.

Bij de beschikking a quo van 29 juni 2016 verklaarde de voorzitter de vordering ontvankelijk en gegrond:

- Legt appellante het verbod op om de informatie omtrent het recept en het productieproces van vegetarische marshmallows aan een derde onder welke vorm dan ook over te maken, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000,00 EUR per vastgestelde overtreding na 24 uur vanaf de betekening van deze beschikking;
- Veroordeelt appellante in de stopzetting van de productie van de vegetarische marshmallows vanaf heden en dit onder verbeurte van een dwangsom van 100.000,00 EUR per vastgestelde overtreding na 24 uur vanaf de betekening van deze beschikking;
- Legt de gedingkosten lastens appellante aan de zijde van geïntimeerde begroot op 1.440,00 EUR rechtsplegingsvergoeding;
- Verklaren deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Procedure in hoger beroep

4.

Het hoger beroep werd ingesteld door de oorspronkelijke verweerster. Appellante vordert om de beschikking a quo teniet te doen en de oorspronkelijke vordering af te wijzen als ontoelaatbaar, minstens ongegrond, met veroordeling van geïntimeerde tot de gedingkosten van beide aanleggen.

Appellante formuleert volgende grieven:

- de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Dendermonde was niet bevoegd om kennis te nemen van een vordering inzake intellectuele rechten;
- de voorzitter was niet bevoegd om kennis te nemen van een vordering tot regeling van de rechten van partijen ten gronde;
- de vereiste van hoogdringendheid ontbreekt, minstens heeft geïntimeerde de urgentie zelf veroorzaakt;
- er is geen schijn van recht;
- de bevolen maatregelen overschrijden de bevoegdheid van de kortgedingrechter;
- de bevolen maatregelen zijn vaag, disproportioneel en onuitvoerbaar.

Geïntimeerde vraagt de integrale bevestiging van de beschikking a quo en veroordeling van appellante tot de gedingkosten van de beroepsprocedure.

Voor een uitgebreide uiteenzetting van de grieven en argumenten van partijen in hoger beroep, kan worden verwezen naar de beroepsakte en de syntheseconclusies.

Beoordeling

5.

Als eerste grief stelt appellante dat de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Dendermonde niet bevoegd was om kennis te nemen van een vordering inzake intellectuele rechten.

Ze werpt de exceptie van *territoriale* onbevoegdheid op. Volgens appellante is enkel de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Brussel bevoegd in zoverre het een betwisting inzake octrooi of gemeenschapsmerk betreft (Art. XVII.14§2 WER - art. XVII 14, §1 WER *juncto* art. 633quinquies, §1, lid 1 en §4 lid 1 Ger.W.) of in zoverre het een betwisting inzake auteursrecht of beneluxmerk betreft enkel de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent, afdeling Gent.

Samen met de eerste rechter is het hof van oordeel dat het in casu geen betwisting betreft inzake intellectuele eigendomsrechten, waarvoor voormelde bijzondere territoriale bevoegdheid geldt.

Het betreft een *contractuele* vordering omtrent de uitvoering van de overeenkomst die partijen sloten op 17 november 2010 (stuk 1 partijen), in het bijzonder inzake de terugkeer van de intellectuele eigendomsrechten na het beëindigen van de samenwerking. De eerste rechter was wel degelijk bevoegd om hiervan kennis te nemen.

6.

Als tweede grief stelt appellante dat de voorzitter niet bevoegd was om kennis te nemen van een vordering tot regeling van de rechten van partijen *ten gronde*.

Het hof noteert dat geïntimeerde inmiddels op 12 september 2016 ten gronde heeft gedagvaard voor de rechtbank van koophandel te Gent, afdeling Dendermonde (haar stuk 25).

Het kortgeding speelt een onmiskenbare curatieve en preventieve rol in de bescherming van (ogenschijnlijke) contractuele rechten. De kortgedingrechter mag de rechtspositie van partijen niet definitief regelen en zich niet definitief uitspreken over de geschilpunten ten gronde, maar dit doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van een preventieve maatregel.

De kortgedingrechter kan, mits belangenafweging en bij hoogdringendheid, voorlopig de uitvoering bevelen van een contractuele verbintenis, wanneer de aanspraken van de eisende partij in overeenstemming zijn met haar ogenschijnlijk recht (Cass. 22 februari 1991, *T.B.H.* 1991, 672).

Een bevel tot voorlopige uitvoering van een contractuele relatie regelt de rechtspositie van partijen niet definitief, ook al loopt degelijke beslissing wel vooruit op de beslissing van de bodemrechter. Deze laatste behoudt zijn volledige beoordelingsvrijheid en zal ten gronde moeten oordelen over de vorderingen van partijen ingevolge de beëindiging van de overeenkomst. Ook deze grief faalt.

7.

In een verdere grief stelt appellante dat de vereiste *hoogdringendheid* ontbreekt, minstens dat geïntimeerde de urgentie zelf heeft veroorzaakt.

Er is sprake van urgentie in de zin van art. 584 Ger.W. telkens wanneer een onmiddellijke beslissing wenselijk is om schade van een bepaalde omvang dan wel ernstige ongemakken te voorkomen (Cass. 4 februari 2000, *R.W.* 2000-2001, 813; Cass. 11 mei 1990, *R.W.* 1990-1991, 987; Brussel 26 oktober 2010, *Jaarboek Marktpraktijken 2010*, 815).

Bijgevolg mag het kortgeding gehanteerd worden wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne opgelost kan worden. De eiser krijgt hierbij het voordeel van de twijfel (Antwerpen 9 februari 2011, *IRDI* 2011,110).

De urgentie wordt beoordeeld op het ogenblik van de uitspraak (Cass. 11 mei 1998, *Arr.Cass.* 1998, 505).

De opzeg werd door appellante gegeven op 24 maart 2016 en er werd daarna nog druk onderhandeld (stukken 16 tot 23 appellante/stukken 13 tot 23 geïntimeerde). Er kan niet gesteld worden dat geïntimeerde heeft getalmd. Er werd gedagvaard in kortgeding op 7 juni 2016 en ten gronde onmiddellijk na het gerechtelijk verlov op 12 september 2016.

Het verder produceren door appellante met het betrokken recept, ook voor geïntimeerde maar op niet-exclusieve basis dus ook voor diens concurrenten (stuk 21 geïntimeerde), kan ernstige en onherstelbare schade berokkenen aan geïntimeerde.

Uit de verstrekte gegevens blijkt dat de bodemprocedure pas zal worden behandeld begin 2017, zodat wordt aangenomen dat de gewone rechtspleging niet bij machte is het geschil tijdig op te lossen. Ook het hof is van oordeel dat er urgentie bestaat.

8.

Als vierde grief stelt appellante dat er geen *schijn van recht* aanwezig is.

De rechter in kortgeding beperkt zich ertoe de ogenschijnlijke rechten van de partijen na te gaan en te onderzoeken, zonder daarbij rechtsregels te betrekken die de voorlopige maatregel die hij beveelt niet redelijk kunnen schragen (Cass. 12 januari 2007, *DAOR* 2007, afl. 84, 455).

Een kortgedingbeslissing die zich ten gronde niet uitspreekt over de rechten van de partijen, houdt geen schending in van het materiële recht dat de rechter in zijn beoordeling betreft (Cass. 25 juni 1999, *Arr.Cass.* 1999, 400).

Het komt de kortgedingrechter toe om bij de afweging van de aangevoerde belangen en met toepassing van de geldende rechtsregels, ordenend op te treden en eventueel bewarende maatregelen te nemen.

De eerste rechter heeft bij een voorlopige beoordeling van de rechten van partijen vastgesteld dat de overeenkomst tussen partijen voorziet dat - na beëindiging van het project - de intellectuele rechten terugkeren naar *geïntimeerde* (artikel 7).

De stelling van appellante is dat geïntimeerde de overeenkomst verbrak omdat ze niet wou ingaan op eisen van minimum-afnames.

In dat opzicht verwees artikel 4 van de overeenkomst reeds naar dit probleem, maar er werd daar benadrukt dat deze minimum-afnames er slechts zouden komen na akkoord van *beide* partijen. Uit het niet realiseren van een akkoord reeds dadelijk de wil tot beëindiging in hoofde van geïntimeerde afleiden, zoals appellante doet, lijkt in het kader van een *prima facie* beoordeling onterecht.

Tenslotte heeft *appellante* opgezegd per 24 maart 2016 (haar stuk 9).

Bij beëindiging van de overeenkomst moet in principe artikel 7 nageleefd worden. De vraag wie verantwoordelijk is voor de beëindiging van de samenwerking is echter zeer belangrijk.

Het komt aan de bodemrechter toe om te oordelen in welke mate de rechten op het recept (en eventuele geheimen inzake het productieproces) uitsluitend aan geïntimeerde toekomen en in hoeverre uit de overeenkomst mag afgeleid worden dat het recept door appellante niet meer mag worden gebruikt na de beëindiging.

Volgens het hof is er in de beëindigde overeenkomst voldoende "schijn van recht" te vinden om de door de geïntimeerde gevorderde maatregelen voorlopig op te leggen.

Het verder produceren zonder exclusieve distributieovereenkomst dreigt onherstelbare schade te veroorzaken aan geïntimeerde, mocht dit contractueel door de bodemrechter finaal als onrechtmatig worden beoordeeld.

Er kan in casu een voldoende "schijn van recht" worden weerhouden om een beslissing in kortgeding tot voorlopige bewaring van dit recht te bevelen (cfr. Cass. 6 juni 2003, www.cass.be). Ook deze grief faalt.

9.

Tenslotte stelt appellante omtrent de bevolen maatregelen dat deze de bevoegdheid van de kortgedingrechter overschrijden, minstens dat ze vaag, disproportioneel en onuitvoerbaar zijn.

Bij de beschikking a quo van 29 juni 2016 verklaarde de voorzitter de vordering ontvankelijk en gegrond als volgt:

-Legt appellante het verbod op om de informatie omtrent het recept en het productieproces van vegetarische marshmallows aan een derde onder welke vorm dan ook over te maken, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000,00 EUR per vastgestelde overtreding na 24 uur vanaf de betekening van deze beschikking;

-Veroordeelt appellante in de stopzetting van de productie van de vegetarische marshmallows vanaf heden en dit onder verbeurte van een dwangsom van 100.000,00 EUR per vastgestelde overtreding na 24 uur vanaf de betekening van deze beschikking;

Het hof treedt de bevolen maatregelen bij, evenwel dienen deze als *voorlopige* maatregelen te worden uitgesproken. Een tijdslimiet moet worden ingebouwd. De duur van het verbod kan slechts lopen totdat de bodemrechter bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing de vordering ten gronde zal hebben beslecht, zoals ingeleid bij dagvaarding, betekend op 12 september 2016 (stuk 25 geïntimeerde).

De opgelegde maatregelen zijn voldoende precies en beletten niet dat partijen hun samenwerking (voorlopig) voortzetten, wat ze volgens hun conclusies tot op heden doen (zie ook stuk 14 appellante/stuk 24 geïntimeerde).

De maatregelen houden geen beroepsverbod in voor appellante. Het komt passend voor een dwangsom op te leggen zoals door de eerste rechter werd uitgesproken. Ook de hoegrootheid van de opgelegde dwangsom komt het hof passend voor.

Appellante moet in casu beschouwd worden als de in het ongelijk gestelde partij, zodat zij moet veroordeeld worden tot de gedingkosten van het hoger beroep. Er is geen reden om af te wijken van het geïndexeerde basisbedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering, zijnde thans 1.440,00 EUR.

OM DEZE REDENEN
HET HOF:

Rechtdoende op tegenspraak;

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en zeer beperkt als volgt gegrond:

Bevestigt de bestreden beschikking, met dien verstande dat de maatregelen gelden totdat de bodemrechter bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing de vordering zal hebben beslecht, zoals ingeleid bij dagvaarding, betekend op 12 september 2016;

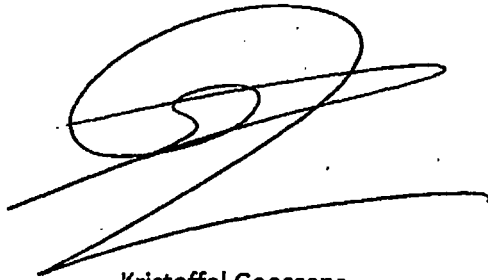
Veroordeelt appellante tot de gedingkosten van de beroepsprocedure, begroot in hoofde van geïntimeerde op 1.440,00 EUR rechtsplegingsvergoeding hoger beroep;

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van Beroep te Gent,
7de kamer, alleenzetelend, in datum van tien oktober tweeduizend zestien.

Aanwezig:

Frank Deschoolmeester, raadsheer, wn. voorzitter,
Kristoffel Goossens, griffier.

Kristoffel Goossens

Frank Deschoolmeester

Eensluidend verklaarde kopie

Afgeleverd aan: FOD Economische Zaken, Algemene Directie

art. Intellectuele rechten

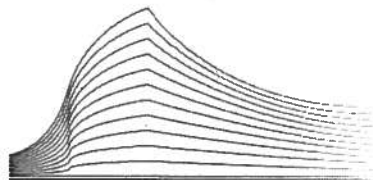
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Gent, 11-10-2016

A handwritten signature in black ink, consisting of several sweeping, connected strokes that form a stylized name.

Kristoffel Goossens
griffier

Repertoriumnummer 7466 2016/ 82
Datum van uitspraak 29/06/2016
Rolnummer C/16/00014

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Vrijgesteld van het erfrecht
Afschrift erfrecht
uitvoering van art. 724 van het G.W.

Rechtbank van Koophandel Gent, Afdeling DENDERMONDE

Beschikking

KORTGEDING

Aangeboden op

Niet te registreren

C/16/00014 INZAKE

FREEDOM CONFECTIONERY Ltd, vennootschap naar Brits recht, met Brits ondernemingsnummer 8357092, met vennootschapszetel gevestigd te LA3 2UZ Lancashire, Heysham (Verenigd Koninkrijk), Penrod Way 9.

Eisende partij, ter zitting vertegenwoordigd door meester DAVID BRAUN, advocaat, met kantoor te 2018 ANTWERPEN, BELGIËLEI 177.

TEGEN

MELLOW PARTY NV, met ondernemingsnummer 0460.910.148, met zetel gevestigd te 9170 SINT- GILLIS-WAAS, SAMELSTRAAT 59.

Verwerende partij, ter zitting vertegenwoordigd door meester TOM VANRAES, advocaat, met kantoor te 1020 BRUSSEL 2, ESPLANADE 1/88.

Verleent de waarnemend afdelingsvoorzitter van de rechtbank zetelend in kort geding, na beraad, volgende beschikking:

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten.

Gezien de stukken.

A. VOORWERP VAN DE VORDERING

1. De eis ingeleid bij exploit dd. 07 juni 2016 strekt ertoe verweerster het verbod op te leggen om de informatie omtrent het recept en het productieproces, zijnde 50% van de intellectuele eigenendomsrechten waarvan zij houder is, aan een derde onder welke vorm dan ook over te maken, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000,00 euro per vastgestelde overtreding.

Verweerster te veroordelen in de stopzetting van de productie van de vegetarische marshmallows per 1 juli 2016 en dit onder verbeurte van een dwangsom van 100.000,00 euro per vastgestelde overtreding.

Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch mogelijkheid tot kantonnement.

Gedaagde te veroordelen in betaling van de kosten van het geding.

B. FEITEN – VOORWERP VAN DE BETWISTING

2. Eiseres stelt dat zij in de jaren 2000 een recept en het productieproces ontwikkeld heeft voor vegetarische marshmallow.

De naam van eiseres was destijds The Four Old Men Company Ltd. doch zij veranderde deze naar Freedom Confectionery op 19 juli 2013.

Op 17 november 2010 werd een distributieovereenkomst ondertekend met verweerster voor de productie van deze vegetarische marshmallow.

Hierbij werd in artikel 3 van de overeenkomst gesteld dat vanaf het begin van de verdere ontwikkeling met het oog op de productie van een verkoopbaar product, de intellectuele eigendom volledig gezamenlijk zal worden gedeeld tussen Four Old Men Company Ltd en Mellow Party nv. Tevens kwamen partijen overeen dat indien op enig ogenblik Mellow Party nv de productie van het product, of verdere ontwikkeling van hetzelfde product, staakt, de eigendom van de intellectuele eigendom dan zal terugkeren naar The Four Old Men Company Ltd.

3. Eiseres heeft het initiatief genomen om verweerster te verzoeken om na te gaan hoe de productie zou kunnen worden uitgebreid. Op dat moment zijn ook onderhandelingen aangevat om een nieuwe exclusieve distributieovereenkomst tussen partijen te sluiten. Deze verliepen moeizaam.

4. Op 29 maart 2016 heeft verweerster via een opzegbrief aangegeven de overeenkomst dd. 17 november 2010 op te zeggen. Zij verleende hierbij een opzegtermijn van 3 maanden, tot 30 juni 2016.

5. Er is verder nog onderhandeld doch er kwam geen oplossing.

6. De vraag wie verantwoordelijk is voor het beëindigen van de samenwerking is belangrijk voor het aspect van de intellectuele eigendom aangezien, in artikel 7 van de overeenkomst dd. 17 november 2010 is opgenomen dat 50% van de intellectuele eigendomsrechten waarvan verweerster thans houder is, terug dienen te worden afgestaan aan eiseres in het geval de exclusieve productie ten opzichte van eiseres wordt stopgezet en dit niet te wijten is aan eiseres.

7. Eiseres stelt dat verweerster reeds duidelijk aangegeven heeft dat zij na beëindiging van de exclusieve distributieovereenkomst dd. 17 november 2010 per 30 juni 2016, gewoon verder gaat met het produceren van de vegetarische marshmallows, waarbij zij eiseres de mogelijkheid zal geven om als gewone afnemer dergelijke marshmallows aan te kopen.

8. Eiseres wijst erop dat verweerster de enige leverancier is wereldwijd van deze vegetarische marshmallows aangezien zij de enige producent wereldwijd is die kennis heeft van het door eiseres ontwikkelde recept en productieproces.

Eiseres wijst op het risico dat verweerster haar recept en productieproces zal overmaken aan een derde partij.

Eiseres is op basis van de exclusieve distributieovereenkomst dd. 17 november 2010 de enige distributeur wereldwijd van dergelijke vegetarische marshmallows.

9. Verweerster stelt dat eiseres geen minimum-afnames wenste te garanderen, zonder enige garantie op groei, zodat dit manifest onvoldoende was om de vereiste investeringen te vergoeden. Eiseres vroeg tevens verdere productontwikkeling, zonder garanties op afname, zodat ook hier elke rechtvaardiging van enige investering ontbrak.

10. Verweerster stelt dat geconfronteerd met de stijgende noodzaak tot verdere investeringen in productie-capaciteit zij eiseres herhaaldelijk verzocht om tot een overeenkomst te komen inzake minimum-afnamehoeveelheden. De bestaande overeenkomst leidde immers volgens verweerster tot een belangrijk onevenwicht:

- Eiseres weigerde minimumafnames te garanderen, zonder terugverdienmogelijkheid ;
- Eiseres eiste verdere productontwikkeling, zonder garanties op afname;
- Eiseres beroept zich op exclusiviteit en een verbod tot het zoeken van eigen klanten, terwijl bij onvoldoende verkoop door eiseres, zij niet instemt met boeteclausules;
- Eiseres vraagt langere houdbaarheidsdata, dan voor verweerster technisch mogelijk is,
- Eiseres vraagt een prijsdaling, zonder enige garantie naar afname om een dergelijke prijsreductie te verantwoorden;

11. Ook verweerster verwijst naar de mislukte onderhandelingen.

12. Verweerster stelt dat bij 24 maart 2016 aan eiseres werd geantwoord dat reeds herhaaldelijk tevergeefs gevraagd werd naar een overeenkomst inzake minimum-hoeveelheden en een prijsstructuur. Verweerster concludeerde volgens haar dat ondanks de overgemaakte voorstellen, de eiseres geen overeenkomst wou in de zin van verweerster en bijgevolg ondubbelzinnig te kennen geeft de overeenkomst niet te willen naleven. Verweerster heeft dan de weigering van eiseres om in te gaan op de eis inzake minimum-afname en prijsstructuur als een verbreking van de overeenkomst beschouwd.

In datzelfde schrijven van 24 maart 2016 heeft verweerster, voor zoveel als nodig, de overeenkomst opgezegd met een opzeggingstermijn van 3 maanden, eindigend op 30 juni 2016.

C. BEOORDELING.

13. Verweerster werpt de exceptie van territoriale onbevoegdheid op. Volgens haar is enkel de Voorzitter van de rechtbank van Koophandel te Brussel bevoegd in zoverre het een betwisting inzake octrooi of gemeenschapsmerk betreft (Art. XVII.14§2 WER - art. XVII 14, §1 WER juncto art. 633quinquies, §1, lid 1 en §4 lid 1 Ger.W.) of in zoverre het een betwisting inzake auteursrecht of beneluxmerk betreft de Voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent afdeling Gent.

14. Wij zijn van oordeel dat het geen betwisting betreft inzake intellectuele eigendomsrechten waarvoor de bijzondere territoriale bevoegdheid geldt. Het betreft gewoon de vraag nopens de uitvoering van de overeenkomst welke partijen sloten op 17 november 2010 inzake de terugkeer van de intellectuele eigendomsrechten na de samenwerking.

15. Verweerster werpt op dat eiseres niet over de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang beschikt, gezien eiseres haar vordering baseert op intellectuele eigendomsrechten, terwijl in de overeenkomst zelf wordt aangegeven dat niet eiseres, doch de heer Neville Finlay een recept en/of productieproces zou hebben ontwikkeld,

Overeenkomstig artikel 17 Ger. W. kan de rechtsvordering niet worden toegelaten, indien de eisers geen hoedanigheid en geen belang hebben om ze in te stellen.

Eiseres stelt dat zij houder is van een subjectief recht welke ze punt uit artikel 7 van de overeenkomst (terugkeer van het intellectueel recht op het recept), dit verschaft haar de hoedanigheid en het belang om een vordering in rechte in te stellen.

16. De procespartij die voorhoudt titularis te zijn van een subjectief recht, heeft hoedanigheid en belang om de vordering in te stellen, ook al wordt dit recht betwist nu het onderzoek naar het bestaan of de draagwijdte van het subjectief recht dat wordt ingeroepen, niet de ontvankelijkheid maar de gegrondheid van de vordering betreft(Cass. 23 februari 2012 , RW 2012-13,1106; Cass. 16 november 2007 Pas. 2007, 2043; Cass. 11 februari 2005 Arr.Cass. 2005, 356 ; Cass. 2 april 2004 Arr.Cass. 2004, 597). Er moet onderscheid gemaakt tussen enerzijds de vereiste zich op een juridisch beschermd belang te beroepen en anderzijds de vraag of dit juridisch beschermd belang ook daadwerkelijk bestaat. Er wordt voor de uitoefening van de rechtsvordering inderdaad geenszins vereist dat dit recht of voordeel daadwerkelijk zou bestaan. Dergelijke betwisting raakt de grond van het geschil. Het volstaat dat de partij, die de vordering instelt, terecht of ten onrechte, beweert titularis te zijn van het recht, waarop zij zich beroept. (PVANLERSBERGHE, Art. 17 Ger.W, in X., Gerechtelijk recht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer , I, Deel I, Hfdst. II, Ger.W. Art. 17-1 - Ger.W. Art. (17)-20).

17. Er is urgentie wanneer een onmiddellijke beslissing wenselijk is om schade van een bepaalde omvang, dan wel ernstige ongemakken te voorkomen (Cass. 4 februari 2000, RW 2000-01,813; Cass. 11 mei 1990,TBH,1990,774;Cass 21 mei 1987, RW 1987-88,1425). De opzeg is gegeven op 24 maart 2016 en er werd nog onderhandeld. Er kan niet gesteld worden dat eiseres heeft getalmd. Het verder produceren met het recept kan ernstige schade berokkenen aan eiseres.

Er is hoogdringendheid

18. De kortgedingrechter kan maatregelen tot bewaring van recht bevelen, indien er een schijn van rechten is die het nemen van de beslissing verantwoordt (Cass. 6 juni 2003, TB.H., 2004, 258). De kortgedingrechter doet bovendien uitspraak bij voorraad. Artikel 1039 Ger.W. bepaalt dat de beschikkingen in kort geding geen nadeel mogen toebrengen aan de zaak zelf. Dit belet de kortgedingrechter niet de rechten van de partijen te onderzoeken. Alleen mag hij geen maatregelen bevelen die deze rechten op een definitieve en onherroepelijke wijze aantasten (Cass. 31 januari 1997, Arr. Cass., 1997, 140).

19. Bij een voorlopige beoordeling van de rechten van partijen stellen we vast dat de overeenkomst tussen partijen in feite voorziet dat na beëindiging van het project de rechten terugkeren naar eiseres. De stelling van verweerster dat eiseres de overeenkomst verbrak gezien ze niet wou ingaan op eisen van minimumafnames. In dat opzicht verwees artikel 4 van de overeenkomst reeds naar dit probleem, maar er werd daar benadrukt dat deze er slechts zouden komen na akkoord van beide partijen. Uit het niet realiseren van een akkoord de wil tot beëindigen afleiden zoals de verweerster doet, is bij een voorlopige beoordeling onterecht.

Verweerster lijkt zulks ook wel te beseffen, vandaar de opzeg voor zover als nodig.

Echter indien de overeenkomst wordt beëindigd dat dient artikel 7 nageleefd te worden. Uiteindelijk zal de bodemrechter oordelen in welke mate de rechten op het recept (en eventuele geheimen inzake het productieproces) uitsluitend aan de eiseres behoren en in hoeverre uit de overeenkomst mag afgeleid worden dat het recept door de verweerster niet meer mag worden gebruikt na beëindiging.

20. Voor ons volstaat het vast te stellen dat de overeenkomst is beëindigd en in de overeenkomst voldoende grond en schijn van recht te vinden is, om de door de eiseres gevorderde maatregel te schragen. Het verder produceren in de huidige omstandigheden dreigt onherstelbare schade te veroorzaken aan eiseres.

21. De vordering is gegrond.

Voor het opstellen van alle akten van rechtspleging werd de Wet van 15 juni 1935 toegepast en gelet op artikel 1035 en 1039 van het Gerechtelijk Wetboek.

OM DEZE REDENEN, WIJ;

Guido De Croock, wn afdelingsvoorzitter van de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Dendermonde, hiertoe aangewezen bij beschikking van 14 mei 2014 door de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent, bijgestaan door Nancy Verschelden, toegevoegd griffier artikel 330 ter par. 1 Ger.W., rechtsprekend in kortgeding, alle rechten van partijen voorbehouden en zonder nadeel te brengen aan de zaak zelf, uitspraak doende bij voorlopige beschikking en in de openbare terechtzitting, rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de vordering gegrond.

Legt verweerster het verbod op om de informatie omtrent het recept en het productieproces van vegetarische marshmallow aan een derde onder welke vorm dan ook over te maken, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000,00 euro per vastgestelde overtreding na 24 uur vanaf de betekening van deze beschikking.

Veroordeelt verweerster in de stopzetting van de productie van de vegetarische marshmallows vanaf heden en dit onder verbeurte van een dwangsom van 100.000,00 euro per vastgestelde overtreding na 24 uur vanaf de betekening van deze beschikking

Legt de kosten van het geding lastens verweerster aan de zijde van eiseres begroot op 1440,00 euro.

Verklaren deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus gedaan en uitgesproken in de afdeling Dendermonde van de rechtbank van koophandel Gent op **29 juni 2016**.

De toegevoegd griffier,

N. Verschelden

De wn afdelingsvoorzitter

G. De Croock